

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. M.,** zast. JUDr. Milanem Zábržem, advokátem, se sídlem v Brně, nám. Svobody 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2004, č. j. 56 Az 66/2004 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Milanu Zábržovi, advokátu, se sídlem Brno, nám. Svobody 10, **se určuje** částkou 1075 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2004, č. j. OAM-308/LE-PA04-PA03-2004, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že během správního řízení o udělení azylu bylo nepochybně prokázáno, že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Správní orgán rozhodující ve věci shledal naplnění podmínek ustanovení 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, v platném znění, a žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek (žalobu), ve které se domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu. Měl za to, že v předchozím řízení o udělení azylu porušil žalovaný ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád), a to tím, že se jeho žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu, neboť nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl azylové řízení takovým způsobem, aby posílil žalobcovu důvěru ve správnost jeho rozhodování, a proto žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za přesvědčivé, dále ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, když žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a o postupu správního orgánu, žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy, § 12 zákona o azylu, neboť žalobce se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12, potažmo v § 14 zákona o azylu, a konečně § 91 zákona o azylu. Dále se domníval, že postup žalovaného nebyl v souladu s mezinárodněprávními závazky ČR, především s čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Poukázal také na čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení. Dále nebylo podle názoru žalobce přihlédnuto k závazku obsaženému v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, který se promítl do § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a který obsahuje právo každého na respektování jeho soukromého a rodinného života. Žalobce dodal, že v ČR žije trvale od roku 1998 ve faktickém manželství s paní H. P. a žalovaný nezkoumal, zda toto soužití představuje rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské Úmluvy a ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, a zda by ukončení pobytu na území ČR bylo v souladu s tímto článkem. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 20. 9. 2004, č. j. 56 Az 66/2004 - 27, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí soud konstatoval obsah správního spisu a uvedl, že námitka žalobce ohledně porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, je nedůvodná, zvláště, když je vznesena jen v obecné rovině a žalobce nijak nekonkretizoval, jaké důkazy měly být nad rámec důkazů v řízení provedeny k objasnění skutečného stavu věci. V tomto směru soud neshledal žádné pochybení v postupu správního orgánu, neboť žalobce měl v průběhu správního řízení dostatek možností k tomu, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o důvodech své žádosti o udělení azylu a byl poučen o procesních prostředcích, které jako účastník správního řízení měl k dispozici. Dále uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se důvody, vyplývajícími s ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ve znění platném pro přezkoumávanou věc, podrobně zabýval, přičemž vycházel zejména z výpovědi samotného žalobce. Skutečnosti jím uváděné však nelze podřadit důvodům pro udělení azylu. Soud souhlasil s názorem správního orgánu, že podle § 28 zákona o azylu se překážky vycestování v rozhodnutí uvedou, pokud bude rozhodnuto o udělení nebo odnětí azylu, což není případ žalobce. Dodal, že správní orgán v dané věci neměl povinnost zabývat se překážkou vycestování podle § 91 zákona o azylu. Naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu ve znění platném pro přezkoumávanou věc proto považoval za odůvodněné a zamítnutí žádosti o azylu jako odpovídající zákonu. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž uvedl, že ji podává ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se čl. 10 Ústavy České republiky a z něj vyplývající bezprostřední závaznosti čl. 3 a 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen EÚLP), čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť považuje napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když se soud v odůvodnění nevypořádal se všemi žalobou uvedenými argumenty. Namítal především, že se soud nezabýval otázkou, zda v jeho případě neexistují důvody, pro něž by neplatila povinnost ukončit jeho pobyt ve smyslu § 91 zákona o azylu, což je v rozporu se závazky obsaženými ve výše specifikovaných mezinárodních smlouvách, jež mají přednost před zákonem. Dodal, že skutečnost, že se správní orgán vůbec nezabýval možností udělit některou z překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, považuje za porušení mezinárodně-právních závazků České republiky. Dále opětovně namítal porušení čl. 33 Ženevské úmluvy a porušení principu „non-refoulement“, když správní řízení podle jeho názoru neproběhlo plně v souladu s tímto ustanovením. Správní orgán se vůbec nezabýval možností jeho pronásledování v případě návratu na Ukrajinu. Tutéž argumentaci lze podle stěžovatele aplikovat i na čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení. Dále uvedl, že v České republice žije od roku 1998 ve společné domácnosti s paní H. P. a důvody, pro něž požádal o udělení azylu v České republice tak byly zjevně humanitárního charakteru a snahou o ochranu soukromého a de facto i rodinného života jeho a jeho družky, a to v situaci, kdy nemohl využít režimu zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, neboť mu bylo pro porušení pobytového režimu uloženo správní vyhoštění. Negativní rozhodnutí správního orgánu ve věci azylu je rozhodnutím o ukončení pobytu a vzhledem k tomu je správní orgán povinen zkoumat, zda na straně žadatele neexistuje některá z podmínek stanovených § 91 odst. 1 zákona o azylu, za nichž povinnost ukončit pobyt neplatí. Ve smyslu tohoto ustanovení povinnost ukončit pobyt neplatí, jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Takovým závazkem je i Evropská úmluva o lidských právech (ve Sbírce zákonů vyhlášená ve sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb.). Podle čl. 8 této úmluvy má každý právo na respektování soukromého a rodinného života. Správní orgán se však v napadeném rozhodnutí nevypořádal s tím, zda ukončení pobytu stěžovatele v ČR neznamená porušení tohoto článku. Stěžovatel také nesouhlasil s názorem krajského soudu, že musí být prokázáno, že původ obav subjektu usilujícího o poskytnutí ochrany formou azylu spočívá prokazatelně v perzekuci ze strany státu. Podotkl, že nositeli pronásledování tak nemusí být nutně přímo složky státní moci, ale i soukromé osoby, skupiny osob či nelegální struktury, za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a vztah státní moci k jednání těchto osob je výše popsaného charakteru a závěr krajského soudu nekoresponduje se zákonnou charakteristikou pojmu pronásledování a rovněž i s výkladem příslušných ustanovení zákona o azylu vyjádřeným v současné i předchozí judikatuře. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a ustanovení právního zástupce.

Usnesením ze dne 11. 10. 2004, č. j. 56 Az 66/2004 - 39, byl stěžovateli ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Milan Zábrž, advokát se sídlem v Brně, nám. Svobody 10.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními přepisy. K argumentaci stěžovatele ohledně porušení § 91 zákona o azylu, čl. 33 Úmluvy o postavení uprchlíků a porušení principu „non-refoulement“ správní

orgán uvedl, že stěžovatel ve svých tvrzeních nevychází z platné právní úpravy azylového práva, která stanoví, že azyl se poskytne cizinci v případě splnění podmínek § 12 zákona o azylu. Dodal, že z výpovědi stěžovatele zcela jasně vyplývá, že v zemi původu neměl žádné potíže se státními orgány, policií, soudy ani s jinými státními orgány. Z tohoto důvodu považuje správní orgán stěžovatelovy námitky ohledně nemožnosti vycestování za účelové a bezpředmětné. Ze stěžovatelovy žádosti o azyl jasně vyplývá pouze skutečnost, že se chtěl pomocí institutu azylu vyhnout správnímu vyhoštění z území ČR. K dalším námitkám týkajícím se jeho „rodinného“ života konstatoval, že tyto nejsou důvody azylově relevantními. Plně odkázal na správní spis. Správní orgán neshledal důvody k přiznání odkladného účinku a navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává právních důvodů kasační stížnosti vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím správním řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ustanovení § 12 zákona o azyl se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) cit. zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

V předmětné věci Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, stěžovatel podal dne 19. 5. 2004 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že do ČR přijel v červnu 1998 za prací, neboť na Ukrajině práce není. Tady má přítelkyni, chce se oženit. V protokolu o pohovoru k žádosti o azyl ze dne 19. 5. 2004 dále uvedl, že důvodem odchodu ze země byla ekonomická situace na Ukrajině, nemohl nalézt žádné zaměstnání. V České republice by chtěl

pracovat a oženit se, má zde družku. V roce 1998 mu byl ukraden cestovní pas, od té doby pobýval v ČR bez platného dokladu. Dále dodal, že mu bylo uděleno správní vyhoštění z ČR a proto požádal o azyl. Důvodem bylo i to, že si chce legalizovat pobyt na území ČR. Ve své vlasti neměl žádné problémy se státními institucemi, k odchodu ho vedly pouze ekonomické problémy. Na závěr uvedl, že nežádá doplnění a s obsahem protokolu souhlasí.

Z takto zjištěného skutkového stavu vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud, a tyto orgány správně dovodily, že se nejedná o důvody vymezené § 12 zákona o azylu, neboť se nejednalo o pronásledování z tam vymezených důvodů; označené problémy stěžovatele pod důvody azylově relevantní podřadit nelze.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i krajským soudem, neboť ani podle názoru zdejšího soudu stěžovatel neprokázal, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Udělení azylu je však mimořádným institutem, který lze použít toliko na zákonem vymezené situace; situace stěžovatele pod ně nespadá. Pro legalizaci pobytu na území České republiky lze však užít i jiných institutů než institutu azylu.

K tvrzenému důvodu uvedenému v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí, které vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné atd.

Stěžovatel namítal, že v daném případě měla nesrozumitelnost napadeného rozsudku spočívat ve skutečnosti, že krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal se všemi žalobou uvedenými argumenty. Nejvyšší správní soud s jeho tvrzeními nesouhlasí. Rozsudek má všechny zákonem předpokládané náležitosti, je vymezen předmět řízení i hlediska, z nichž bylo správní rozhodnutí zkoumáno, je detailně popsán rozhodný skutkový stav a rozvedeny právní závěry z něho vyplývající výrok soudu má v důvodech oporu. V rozsudku je jasně a jednoznačně uvedeno, jak soud rozhodl o žalobě, z jakých důvodů, i jak uvážil o žalobních námitkách a žalobcových tvrzeních. Nejvyšší správní soud proto neshledal naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že lze se stěžovatelem souhlasit potud, pokud uvádí, že krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně nezabýval jeho námitkou, v níž poukazoval na možnost udělení humanitárního azylu. Se zřetelem k tomu, že o udělení či neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu nelze v tomto řízení (v němž byla žádost o udělení azylu podle § 16 zákona o azylu) rozhodnout, jak bude uvedeno níže, nepovažoval Nejvyšší správní soud toto opomenutí krajského soudu za natolik závažné, že by zakládalo důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K námitce stěžovatele ohledně aplikace již výše uvedených mezinárodních smluv, které mají na základě čl. 10 Ústavy ČR přednos před zákonem, Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě stěžovatele bylo použito tzv. zkráceného řízení ve smyslu § 16 zákona o azylu. Výrok o existenci, resp. neexistenci překážek vycestování ve správním rozhodnutí obsažen není a touto otázkou se žalovaný nezabýval ani v odůvodnění svého rozhodnutí. Takový postup je však podle Nejvyššího správního soudu v souladu s dikcí zákona č. 325/1999 Sb. Z jeho ustanovení § 28 totiž vyplývá, že ministerstvo vnitra v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona tehdy, pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu. V daném případě byla žádost stěžovatele zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu jako zjevně nedůvodná, a takové rozhodnutí nelze považovat ani za rozhodnutí o odnětí azylu (neboť stěžovateli nebyl azyl, který by mu mohl být odňat, udělen), avšak ani za rozhodnutí o neudělení azylu. Za rozhodnutí o neudělení azylu totiž lze podle Nejvyššího správního soudu považovat pouze rozhodnutí, kterým ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. V případech, kdy je vydáváno rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, správní orgán o udělení azylu nerozhoduje, tj. nezabývá se věcně důvody žádosti o azyl tvrzenými žadatelem, a to právě proto, že žadatel o azyl v takovém případě ani neuvádí důvody, které by mohly být po svém ověření podřazeny pod důvod, pro něž lze azyl podle ustanovení § 12 zákona o azylu udělit. Ostatně Nejvyšší správní soud i ve svých předcházejících rozhodnutích opakovaně uváděl, že v případě, kdy Ministerstvo vnitra rozhodne o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, je výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu výrokem nadbytečným. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vyčítat, že se otázkou existence překážek vycestování ve svém rozsudku věcně nezabýval. Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnost ani této námitky obsažené v kasační stížnosti.

Výše uvedené platí i o rozhodování o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, tedy azylu udělovaného z humanitárních důvodů. Napadené rozhodnutí správního orgánu ve svém odůvodnění neobsahuje výrok o udělení či neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že podle citovaného ustanovení lze totiž v případě hodného zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů, avšak jen za situace, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Jak již bylo výše uvedeno, v posuzované věci bylo provedeno tzv. zkrácené řízení, a to z důvodů zjevně nedůvodné žádosti, aniž by v tomto řízení důvody pro udělení azylu byly zjišťovány. Jestliže důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly zjišťovány (nemohly být tudíž ani zjištěny), nepřichází v úvahu udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu.

Pro stěžovatele z toho vyplývá, že v případě, kdy jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemůže se v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu podle § 14, neboť o této formě azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto.

Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i krajským soudem. Stěžovatelem tvrzené skutečnosti nelze akceptovat jako důvody pro udělení azylu, neboť v jeho případě se nejedná o splnění azylově relevantních ustanovení zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud k výše uvedenému dodává, že smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmikoliv negativními jevy v zemi původu. Nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Vždy je třeba se zabývat podstatou tvrzených důvodů pro udělení azylu, kterými jsou v případě stěžovatele zejména důvody ekonomické a snaha o legalizace pobytu na území ČR s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Tyto důvody však nelze považovat za důvody azylově relevantní.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení právních otázek soudem nepovažuje za nesprávné a důvod tvrzený stěžovatelem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Milanu Zábržovi, advokátu, který byl ustanoven soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží ve výši 1075 Kč, a to za jeden úkon právní služby – příprava a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a dále náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Odměna mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu